

Geç Kağıdı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Ocak 2018

İhanet edebilirim aslında ettim de. Etme bulma dünyası sonunda bana da ihanet ettiler aslında başında ihanete uğradım ve geç fark ettim.

Geç kâğıdımı istedim Tanrı'dan ve konum attı bana bu sefer de Tanrı'ya geç kaldım.

Geçkin imge tadındaydı şiir dolu yüreğim ve gel-geç aşklara meyyal kim ise geçip gittiler yüreğimden.

Kendimden geçmekse iştiğal ettiğim, ilk vasıfsızlığımı bu yüzden yeni vasıflar edinmeliydim iş işten geçmeden.

Zaman tırsak bir yanılığ olabilirdi belki de boyutsuzluğun boyutlarını kırarken Tanrı ve peşine düşen kalabalık.

Her mahrem aslında genelin özetiymi belki de genelden süzülen cümlelerin kursağına takılı imgelerdi hayatın özeti.

Dar kefeninde benliğin; geniş mezhebinde münafığın ve kayıp rotasında ayıp bir kelamın...

Örnekler çoğaltılabilirdi ne de olsa beyin denen mekanizma haybeden istiflemekte saçma da olsa ne varsa hayatın rüştünü ispatlama gayretinde, bir gaye değil de bir gerekçe olmazın oluru bir cevabın soru mahiyetinde tensiye ettiği iç sesi.

Kalabalığı ortadan biçen bir depremdi belki de: ya da küçük grupları bir arada tutan ölüm korkusu buydu işte dünyanın akıbeti: önce bölünen bir nüfus sonra da çarpılan insanlık en sonunda eksilip sıfıra erecekken akıbeti, derleyip toparlandıkları kadarıyla yetişebilme kaygısı.

İsmarladığım hiçbir cümle ulaşmadı adresine postacının. Önce kuru sıkı bir yürek, eksik etmeden tebessümünü palazlanacak içinin kırıntılarında insanın.

Düşlerim de ulaşmadı yan odadaki kâhinin burnunun dibindeki iskambil kâğıtlarına. Tarot mu yoksa mezarın dibinde uluyan siyah köpek mi ölümün habercisi? Sormadım evveliyatını, önceden ne iş yaptığını varsın kendi tahmin etsin.

Yanıtlamadı kimse küçük bir çocukken aklıma takılan ilk ayıp soruyu:

Anneme sormuştum iki lafın arası zaten geçiştirmişti. Aşkın mahiyetine sığınan mademki bizdik bizden bir sunum beklemiştim tüm saflığımla.

Aşk nedir, diyen titrek sesinde o bacak kadar boyumla, aklımın ermediğine neden dokunacaktım ki çatık kaşlarında babamın bir kelam niyetine, sahiplendiğim huzursuzluğun da kifayetsizliğı idi pabuç kadar dili olmayan iri gözlerime takılan o soru işareti.

Tehdit eden neydi de aklım karışmıştı belki de ilklerin heyecanına kucak açan bir kinaye yine cahil aklımın ilk durağında, beklemeye aldığım iç sesim...

Biraz daha büyümeli mi, ne?
Belki de başımı soktuğum kumun dibinde
Denk geldiğim karınca sürülerini
Yutmalıyım birer imge niyetine
Ve göreceğim elbette;
Gözümün korktuğı kadar olmadığını hayatın:
Hatta karıncanın vücudunda
İnce ve titrek ayaklarını yolmadan saç niyetine,
Kirli ve düztaban nüfusu ile
İç gıcıklayıcı bir seremoni adeta
Bir düşten aşırđığım o hayali bulutun
Üzerine konan umut tanecikleri.

Kovuklarında uçurtmalar saklı,
Kayıp dehlizin mimarı yine
Demlenmekle iştiğal
Körelene değil de körle yatan
Şaşı kalkar mı misali,
Bir şiire bandığım ömrü
Ve dünün menziline
Ektiğim sükûneti
Çok görenlere inat
Kayıp eksenin düz bildiğim seyrine
Kanat takıp
Uçmaya hevesli
Bir karınca niyetine.

Gölgelerin yetim kızımı. Acılardan almaksa payımı insanım ben de: acırım bazen kendime bazen yetilerimde kayan eksenime sonra da yetim başını severim bir çocuğun hele ki gözleri delerken içimi

aslında ben delerken sitemin ve kederin örtüsünü sonra da başım yana düşer ama asla arkama bakmam da, dememenin verdiği mağfıret.

Bir gölet.

Bir esaret.

Sakıncalı bir yürek ne de olsa sevdiğe sevesi geliyor insanın.

Kırgın hayallerimle büyüttüğüm dünyam aslında büyümeyen çocuk yanımla teyakkuzda ve bin bir sakınca yine elemin hazan yüklü tutanağında bazense ıslak kaldırımları tekmelerken safça hüviyetime sahip çıktığım.

Dervişin aklıyım, zikriyim, fikriyim.

Dervişin ta kendisi bir serkeşim belki de.

Sözcüklerin bombardımanına teslim olduğum aslında aşkın hidayet sunduğu bir kelimadan torpilliyim.

Gittiğim kadarım.

Dönmeyi de en iyi beceren.

Hele ki başlayıp bitiremediğim nice hikâye aslında hikâyenin ta kendisiyim.

Sinen evrenin siminde parlayan bir düşüm, alabildiğine pervazında hayatın, bazen düşmeye niyetlenip, kibrine yenik düştüğüm zaafırları yine insanoğlunun.

Sevginin diri hücrelerinde yaşadığım kadarım aslında yaşadığım kadar hazanımlı.

Hazan yüklü mevsimlerden çaldığım hüznü sağaltıyorum yine çocuk neşemle sonra da buselerimden nasipleniyor gece ve gökyüzü.

Aşkın hidayeti kadar kutsanan varlığım bir de.

Ölümden kaçmayı ihmal eden beşerin top yekûn sancısında sancılı bir doğum yine kaybettiğim her ümidi yerine koymak adına umut saksıma ektiğim bakir ve tumbul tohumlar.

Su yürürken toprağa ve aşkı kıyam bilen yürek kadar da kaygılı aslında alaylı bir hüznün, derlediğim: belki

de mektepli yıllarımın intikamını alıyordum hayattan ne de olsa defalarca çaldılar özgürlüğümü.

Yeknesak bir şiirden sıdkım sıyrıldıkça garip bir mevsime dönüyorum.

Yol almadığım gün gibi aşikâr olsa da kim ise beni ötekileştiren, fitratıma uyup yüreğimdeki ekseni mağdur benliğimle lav ediyorum.

Fırında duygular, gecenin indinde pişen zamandan kuyruklu yalanlarına da inanmanın verdiği o cahil cesareti yine gizemin aksanında bir kayıt belki de kayıt dışı nüfusu duyguların.

Keremden alacaklıyım. Leyla'nın peşinde bir ilhamım aslında ilham özürlü yıllarımın özrüdür her yazdığım satır ve aralarda doğan bir imgeyi bağrıma bastığım.

Şimdilerin mutlak mutluluğuna nokta koyuyorum aslında olmazın oluru bir hayali peşkeş çekiyorum hayata.

Hangi tufansa haydi ölelim, deme kaydıyla buyur ettim ne de olsa ilham perimi gönül soframa.

Şerefe, dediğim yıllarla acıların kesişme riski belki de bir ömür üç maymunun ne anlama geldiğini bilemediğim ya da bilmeyi reddettiğim.

Üçten çıkıp yola dörde varamadım madem.

Aslında sıfırdan bağımsız bir asal sayıyım.

Kesirlere mademki özentim yarıda kestiğim bir hikâyeyi ne olur bağışlasın Yaratan.

Sözcükler cebimde, aşk hep rotamda aslında saklıyım ben hep evrenin ruhunda.

Bir edimde yoksunum.

Bir şaibeye sığın acıları yok saydım ne de olsa sadece kendime inandım bir de sevginin pervazında kanat taktığım melekelerime sonra da koruyucu melekelerimle iş birliği yaptığım sırlarım hatta gölgeleri bile ihbar ettiğim ya da gölgeler masumiyeti yok sayıp iblise satarken nefsi ve aşkı.

Sızan bir satırda boş gözlerle tavaf ettiğim hayat yine rimeli akan şiirin azabında, ben kaynakça bellediğim aşkı ve hüznü bir boyuta sığdırmakla bir yüreği de sığınak bilmek belli ki sevgi özürlü evrene restimdir aşkı da hasreti de büyütmele geçen ömrüm...

Ölümlü bir rabıtada gizli varlığım...
Teyakkuzu dokunuşların yine
Güleç yüzümde pembe bir öfke:
En derinden
En derinime.
Mađlup düşlerin pervazında
Sıtması ölümün
En bakir düş
Yine çeperinde bilinmez
Bir nimete
Bir de Rabbime şükrüm.

Dualarımda hep yarım neşem
Aşkımda perçinlenen özlem
Gözlerimde varla yok arası bir nem
Kayıtsız evrenin silik neferiyim
Ölümlü sevdaların bronz teninde
Beyaz bir lekeyim:
Yine kendimce sevdiğim
Rotamda düşüp kalktığım
Kanıksadıklarımaya delalet
Her acı her açı.